

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Nyikos Attila pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek a Közép-dunántúli Regionális Nyugdíjbiztosítási Igazgatóság alperes ellen társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Tatabányai Munkaügyi Bíróság 2007. július 20. napján meghozott 1.M.167/2007/7. számú jogerős ítélete ellen a felperes részéről pártfogó ügyvédje útján 9. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott helyen és napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Tatabányai Munkaügyi Bíróság 1.M.167/2007/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a Legfelsőbb Bíróság a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 10.000 /tízezer/ forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A Legfelsőbb Bíróság dr. Nyikos Attila pártfogó ügyvéd munkadíját 9.000 /kilencezer/ forintban állapítja meg, amelyet, és az 1.800 /egyezer nyolcszáz/ forint általános forgalmi adót a Legfelsőbb Bíróság Költségvetési és Ellátási Főosztálya utal ki a pártfogó ügyvédnek.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2006. december 5-én rendszeres szociális járadék megállapítása iránti kérelmet terjesztett elő az alperesnél.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes igazgatója 2007. február 6-án kibocsátott 846/2006. (33-06739/2006/0011.) számú határozatával helyben hagyta a felperes kérelmét elutasító elsőfokú határozatot. Indokolása szerint a kérelmező munkaképesség-csökkenését az Országos Orvosszakértői Intézet (OOSZI) első- és másodfokú orvosi bizottságai egyaránt 50 %-ra értékelték, amely azonban a kérelmező utolsó munkahelyének megszűnését - azaz 2003. november 23-át - megelőzően nem állt fenn. Tekintettel arra, hogy a munkaképesség-csökkenés a kérelmező munkaviszonyának megszűnése

után következett be, vagyis a felperes nem munkaviszonyának fennállása alatt vált megváltozott munkaképességűvé, a megváltozott munkaképességű dolgozók foglalkoztatásáról és szociális ellátásáról szóló 8/1983. (VI. 29.) EüM-PM együttes rendelet (a továbbiakban: EüM-PM rendelet) 2. §-a /1/ bekezdésének a) pontja értelmében rendszeres szociális járadékra nem jogosult.

A felperes fellebbezést (keresetet) terjesztett elő az alperesi határozatok felülvizsgálata iránt, amelyben bejelentette, hogy nem fogadja el az OOSZI orvosi bizottságai által részére megállapított 50 %-os munkaképesség csökkenést.

A munkaügyi bíróság jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította. Indokolása szerint a beszerzett igazságügyi orvos-szakértői vélemény - az OOSZI első- és másodfokú orvosi bizottságainak becsatolt szakvéleményével egyezően - a felperes munkaképesség-csökkenését össz-szervezeti szempontból 50 %-ban határozta meg. A felperesnek ez az állapota 2004. márciusától véleményezhető, tehát utolsó munkaviszonyának megszűnését megelőző időponttól nem állt fenn, ezért az EüM-PM rendelet értelmében rendszeres szociális járadékra nem jogosult. Tekintettel arra, hogy ugyanezen álláspontot támasztották alá - a felperes által indított - a munkaügyi bíróság előtt 1.M.180/2006. számon folyamatban volt eljárásban, valamint ezt megelőzően az 1.M.476/2005. számú eljárásban beszerzett orvos-szakértői vélemények, a bíróság elutasította a felperes azon - szükségtelen - bizonyítási indítványát, amely újabb orvos-szakértői vélemény beszerzésére irányult.

A jogerős ítélet ellen a felperes pártfogó ügyvédje útján terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen a jogerős ítélet megváltoztatásával a felperes keresetének helyt adó ítélet meghozatalát, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérte azzal, hogy a Legfelsőbb Bíróság az új eljárás lefolytatására nézve adjon kötelező utasításokat az eljáró bíróságnak. Álláspontja szerint a munkaügyi bíróság nem tett eleget a tényállás tisztázására vonatkozó törvényi kötelezettségének. Előadta, hogy a felperes által bizonyításként felajánlott hiányos orvosi dokumentáció nem került kiegészítésre sem a szakértő, sem a bíróság által, és az azt kiállító szakorvosokat, valamint körzeti orvost sem hallgatta ki a bíróság, továbbá a szakértő sem konzultált velük. Álláspontja szerint a szakértői vélemény hiányos, ebből következően ellentmondásos adatokon alapul, amely ellentmondások nem kerültek feloldásra a bírósági eljárás során, tekintettel arra, hogy a bíróság a hiányos adatokon alapuló, 2003. novembere előtti kórelőzmény feltárására nem hívta fel a szakértőt. Sérelmezte végül, hogy nem történt meg a jogi képviselő nélkül eljáró felperes kioktatása a fenti bizonyítások indítványozásának lehetőségére. Mindezek alapján a munkaügyi bíróság megsértette a

Pp. 3. §-ának /3/ bekezdésében, a Pp. 182. §-ának /3/ bekezdésében, valamint a Pp. 163. §-ának /1/ bekezdésében foglalt rendelkezéseket.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult, továbbá indítványozta jelen pernek a Legfelsőbb Bíróság előtt folyamatban lévő MfvK.10.905/2007. számú üggyel való egyesítését a két eljárás alapjául szolgáló tények azonosságára figyelemmel.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának /1/ bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Tekintettel arra, hogy jelen eljárás, valamint az MfvK.10.903/2007. számú per eltérő társadalombiztosítási határozatokon alapul, a Legfelsőbb Bíróság az ügyek Pp. 149. §-ának /2/ bekezdése szerinti egyesítését mellőzte.

A felülvizsgálati kérelem alaptalan.

A Pp. 3. §-ának /3/ bekezdése szerint a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása - ha törvény eltérően nem rendelkezik - a feleket terheli. A bizonyítás indítványozása elmulasztásának, illetve a bizonyítási indítvány elkésett voltának jogkövetkezményei, valamint a bizonyítás esetleges sikertelensége törvény eltérő rendelkezése hiányában a bizonyításra kötelezett felet terheli. A bíróság köteles a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni.

A Pp. 163. §-ának /1/ bekezdése alapján a bíróság a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása végett bizonyítást rendel el.

A Pp. 182. §-ának /3/ bekezdése értelmében, ha a szakvélemény homályos, hiányos, önmagával vagy más szakértő véleményével, illetve a bizonyított tényekkel ellentétben állónak látszik, vagy helyességéhez egyébként nyomatékos kétség fér, a szakértő köteles a bíróság felhívására a szükséges felvilágosítást megadni. A fél erre irányuló indítványa alapján a bíróság más szakértőt rendelhet ki.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint a munkaügyi bíróság az ide vonatkozó jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, kellő mélységű bizonyítást folytatott le azzal, hogy a felperes kérelmére beszerezte a jelen perrel párhuzamosan folyó eljárásban adott, a felperes egészségi állapotát részleteiben feltáró, és jelen ügy szempontjából releváns kérdésekre választ adó igazságügyi orvos-szakértői véleményt. A peres eljárás irataiból megállapíthatóan az

igazságügyi orvos-szakértő véleményének elkészítése során a felperes által rendelkezésére bocsátott valamennyi orvosi iratot felhasználta. A felperes a munkaügyi bíróság előtt párhuzamosan folyó 1.M.201/2007. számú eljárásban nyilatkozott arra nézve, hogy más orvosi papírokkal, mint amelyeket a szakértő rendelkezésére bocsátott, nem rendelkezik. További leletek hiányában az igazságügyi orvos-szakértő nem állapíthat meg a felperesnél jelentkező - a múltban esetlegesen felmerült - egyéb betegségeket, ezért nem osztotta a Legfelsőbb Bíróság a felperes álláspontját, amely szerint a bíróság és a szakértő feladata lett volna a hiányzó kórelőzmény további feltárása.

A társadalombiztosítási eljárás során készült első- és másodfokú orvos-szakértői vélemények, valamint a perben beszerzett igazságügyi orvos-szakértői vélemény egybehangzó álláspontot foglalt el a felperes munkaképesség-csökkenésének mértékét illetően, azok között semmiféle ellentmondás nem volt. Azon körülmény, hogy a felperes az orvos-szakértői véleményekben foglaltakkal nem értett egyet, nem tette azokat aggályossá. A munkaügyi bíróság e szakvéleményekre tekintettel hozta meg ítéletét, így eljárása nem sérti a Pp. 163. §-ának /1/ bekezdésében és a Pp. 182. §-ának /3/ bekezdésében foglalt rendelkezéseket.

Megjegyzi e körben a Legfelsőbb Bíróság, hogy a Pp. 182. §-ának /3/ bekezdése nem kötelezettséggként, hanem csak lehetőségként említi erre irányuló kérelem esetén más szakértő kirendelését, azonban jelen perben - a korábban, valamint ezen üggyel párhuzamosan folyó eljárásban beszerzett szakvéleményekre, illetve 2003. előtti orvosi dokumentumok hiányára tekintettel - további szakvélemény beszerzése sem hozhatott volna más eredményt a felperes munkaképesség-csökkenésének legkorábbi időpontjára vonatkozóan.

A fentiek alapján a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a munkaügyi bíróság megfelelő alapossággal feltárta az ügy elbírálásához szükséges tényállást, a Pp. 206. § /1/ bekezdésének megfelelően értékelte és mérlegelte a perben rendelkezésére állt bizonyítékokat, azokból helytálló jogi következtetést vont le, és a felülvizsgált alperesi határozatok jogszerűségét illetően okszerű következtetésre jutott.

Rámutat a Legfelsőbb Bíróság, hogy a munkaügyi bíróság előtti eljárás során keletkezett 4. számú tárgyalási jegyzőkönyv tanúsága szerint a bíróság a felperest meghallgatása előtt figyelmeztette a Pp. 3. §-ában és a Pp. 8. §-ában foglaltakra, amely jegyzőkönyvre a felperes észrevételt nem tett, ezért alaptalanul hivatkozik felülvizsgálati kérelmében arra, hogy a munkaügyi bíróságtól a bizonyításra vonatkozó szükséges kioktatást nem kapta meg.

Mindezek alapján a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. §-ának /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pártfogó ügyvéd munkadíját a 33/2002.(XII. 23.) IM rendelettel módosított 7/2002.(III. 30.) IM rendelet 5. §-ának /1/ és /2/ bekezdésében foglaltak alapján állapította meg a Legfelsőbb Bíróság.

A pervesztes felperest a Pp. 78. §-ának /1/ bekezdése alapján kötelezte a Legfelsőbb Bíróság az alperes felülvizsgálati eljárási perköltségének a megfizetésére.

Az eljárás a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény 81. §-a alapján tárgyi illetékmentes, ezért az illeték viseléséről rendelkezni nem kellett.

Budapest, 2009. február 4.

**Dr. Kozma György sk. tanácselnök, Dr. Fekete Ildikó sk. előadó
bíró, Dr. Kárpáti Zoltán sk. bíró**

A kiadmány hitelélül:

tisztviselő